

Ngjarja e dytë për nga rëndësia

Në vitin 1965, Korporata e Artistëve të Bashkuar paraqiti në kinema një film për jetën e Krishtit të titulluar «*Ngjarja më e madhe*». Duke filluar me lindjen e Krishtit, filmi tregonte misionin e Tij në tokë, mohimin, kryqëzimin, varrosjen dhe ringjalljen. Edhe pse filmi nuk ishte plotësisht i njëjtë me shkrimet hyjnore për Jezusin në Bibël, titulli i tij është një kujtesë se jeta e Krishtit në tokë është ngjarja më e madhe që është treguar ndonjëherë.

Në qoftë se lindja, jeta, vdekja dhe ringjallja e Jezusit është ngjarja më e madhe që është treguar ndonjëherë, atëhere cila do të jetë ngjarja tjetër që, për nga rëndësia, radhitet pas saj? Përgjigjja është e lehtë, në qoftë se lexohet libri i Veprave në Testamentin e Ri: Ngjarja e dytë për nga rëndësia që ka ndodhur në historinë e njerëzimit, është themelimi i kishës së Perëndisë tonë.

Ngjarja e fillimit të mbretërisë së Perëndisë, kishës, siç mund të pritet, është e mbushur me aventura të mëdha dhe me gëzim të parreshtur. Kapitulli i dytë i Veprave e përshkruan dramën.

Le ta konsiderojmë këtë kapitull të Veprat sikur të ishte një libër më vete apo një histori e kompletuar. Kjo do na

lejojë që ta ndajmë historinë në pjesët e saj frymëzuese dhe të fuqishme. Çdo kapitull në librin «*Themelimi i kishës është ngjarja më e rëndësishme në historinë njerëzore, pas jetës së Krishtit*» do të paraqesë nga një fazë të rëndësishme nga ngjarja e themelimit të kishës.

KAPITULLI I PARË **«ARDHJA E FRYMËS»**

Ndërsa fillojmë librin, hapim kapitullin e parë, që titullohet: «Mbushja me Frymën e Shenjtë».

Lluka, shkrimtari i Veprave, tha: «Kur erdhi dita e Rrëshajëve, ata ishin të gjithë bashkë, në një mendje të vetme, në të njëjtin vend» (2:1). Vendi i ngjarjes është qyteti historik i Jeruzalemit në Ditën e Rrëshajëve. Isaia (Isaia 2:2–4) dhe Mikea (Mikea 4:1–3) kishin profetizuar Jeruzalemin si vendin nga ku ligji i Perëndisë do të vinte në fillimin e kohës së quajtur «ditët e fundit». Dita e Rrëshajëve ishte një festë e Testamentit të Vjetër që festonte korrijen e grurit (Eksodi 23:16). Nga e gjithë Perandoria Romake, burrat hebrenj me familjet e tyre vinin në Jeruzalem për të festuar këtë festë të Testamentit të Vjetër.

Kur festimet në Ditën e Rrëshajëve po arrinin pikun e tyre, diçka e pazakontë ndodhi:

Dhe befaz nga qielli erdhi një ushtimë, si ajo e një ere që fryn furishëm dhe e mbushi gjithë shtëpinë ku ata po rrinin. Dhe atyre u dukën gjuhë, si prej zjarri, të cilat ndaheshin dhe zinin vend mbi secilin prej tyre. Kështu të gjithë u mbushën me Frymën e Shenjtë dhe filluan të flasin në gjuhë të tjera, ashtu si Fryma e Shenjtë ua jepte të shpreheshin (Veprat 2:2–4).

Apostujt ishin të vetmit që e morën Frymën e Shenjtë. Kapitulli i dytë i librit të Veprave dhe rrjedhja e ngjarjeve në kapitullin e parë të këtij libri e japin këtë fakt me qartësi. Së pari: «ata» në Veprat 2:1 do të thotë «të njëmbëdhjetë apostujt» e përmendur te Veprat 1:26. Apostujt janë në

qendër të vëmendjes gjatë zhvillimit të ngjarjes. Së dyti, ngjarja për ardhjen e Frymës së Shenjtë (Veprat 2:1–21) nuk tregon në asnjë vend se ndonjë njeri tjetër përveç apostujve u pagëzua me Frymën e Shenjtë. Turma që dëgjoi të folurën e apostujve në gjuhë të ndryshme përmes Frymës, njohu dhe pranoi vetëm apostujt si ata që folën në gjuhë të huaja (Veprat 2:7).

Për tre vjet me radhë, para se të merrnin Frymën e Shenjtë, apostujve iu premtua nga Jezusi në situata të ndryshme se ata do të pagëzoheshin një ditë nga Ai me Frymën e Shenjtë. Në fillim të misionit të Krishtit, Gjon Pagëzori kishte thënë: «Unë po ju pagëzoj me ujë, për pendim, por Ai që vjen pas meje është më i fortë se unë dhe unë nuk jam i denjë as të mbaj sandalet e Tij ai do t'ju pagëzojë me Frymën e Shenjtë dhe me zjarrin» (Mateu 3:11). Pak para ngritjes së Tij në qiell, Krishti u tha atyre: «Sepse Gjoni pagëzoi me ujë, por ju do të pagëzoheni me Frymën e Shenjtë shumë shpejt» (Veprat 1:5). Krishti i udhëzoi apostujt e tij në fjalët e lamtumirës, përpara ngritjes së Tij në qiell, që ata të qëndronin në Jeruzalem, derisa të kishin marrë premtimin e Atit dhe të ishin veshur me fuqi nga lart (Lluka 24:46–49; Veprat 1:4). Tani, me këtë ardhje hyjnore të Frymës së Shenjtë që ndodhi në mëngjesin e Ditës së Rrëshajëve, të gjitha premtimet e Zotit tonë për ardhjen e Frymës mbi apostujt u përmbushën.

Kur Fryma e Shenjtë erdhi nga qielli diçka, u dëgjua: «...erdhi një ushtimë, si ajo e një ere që fryn furishëm,...» (Veprat 2:2). Gjithashtu diçka ishte parë: «Dhe atyre u dukën gjuhë, si prej zjarri, të cilat ndaheshin dhe zinin vend mbi secilin prej tyre» (Veprat 2:3). Diçka gjithashtu u provua. Njerëzit e panë ardhjen e Frymës përmes apostujve që flisnin gjuhë të ndryshme, ashtu siç Fryma i kishte fuqizuar që të bënin. Nuk ka asnjë dyshim se apostujt po flisnin gjuhët njerëzore të atyre që kishin dëgjuar tingullin që i ngjante erës dhe ishin mbledhur për të parë çfarë po

ndodhte. Kur njerëzit folën për atë çfarë dëgjuan nga apostujt, ata përdorën fjalën greke *dialektos* e përkthyer «gjuhë», si në gjuhën shqipe (Veprat 2:6, 8) dhe *glossais* e përkthyer «gjuhë», si gjuha, pjesa e gojës (Veprat 2:11).

Apostujt u pagëzuan me Frymën e Shenjtë për tre qëllime hyjnore. Së pari, ata u pagëzuan me qëllim që të merrnin frymëzimin. Fryma e Shenjtë do t'i frymëzonte që të mund të bënin të njohur planin e Perëndisë për botën. Krishti u kishte premtuar apostujve: «Por Ngushëlluesi, Fryma e Shenjtë, që Ati do ta dërgojë në emrin Tim, do t'ju mësojë çdo gjë dhe do t'ju kujtojë të gjitha këto që ju them» (Gjoni 14:26). Tani, me ardhjen e Frymës, ky premtim frymëzimi që Krishti ua kishte premtuar apostujve të Tij, do të plotësohej.

Së dyti, ata u pagëzuan me Frymën e Shenjtë, për të provuar se mesazhi që predikonin, ishte (vinte) nga Perëndia. Ata u fuqizuan me Frymën e Shenjtë, që të kryenin mrekulli, shenja dhe çudi për të konfirmuar apo provuar, mesazhin që do predikonin. Krishti kishte premtuar: «Dhe këto janë shenjat që do t'i përcjellin ata që do të besojnë: në emrin Tim ata do t'i dëbojnë demonët, do të flasin gjuhë të reja; do t'i kapin me dorë gjarpërinjtë, edhe nëse do të pijnë diçka që shkakton vdekjen, nuk do t'u bëjë asnjë të keqe; do t'i vënë duart mbi të sëmurët dhe këta do të shërohen» (Marku 16:17–18). Ky premtim do të plotësohej me marrjen e Frymës, kur apostujt të bënin mrekulli për të konfirmuar se ata ishin njerëz të dërguar nga Perëndia. Një shembull i përmbushjes së këtij premtimi gjendet te Veprat 14:3: «Ata, pra, qëndruan shumë kohë atje, duke folur lirisht me Zotin, i cili jepte dëshmi fjalës së hirit të Tij, duke lejuar që me anë të duarve të tyre të bëheshin shenja dhe mrekulli.»

Së treti, apostujt u pagëzuan me Frymën e Shenjtë, që të mund të kishin fuqinë të vendosnin duart mbi kristianët e tjerë dhe t'u jepnin atyre aftësinë për të kryer mrekulli. Një shembull për dhënien e kësaj fuqie gjendet te Veprat

8:14–24. Pjetri dhe Gjoni, dy apostuj, ishin dërguar nga Jeruzalemi në Samari për t'u lutur për kristianët e rinj, që kishin ardhur te Krishti përmes predikimit të Filipit, të vinin duart mbi ta dhe t'u jepnin atyre dhuratat e mrekullueshme të Frymës së Shenjtë.

Çfarë do të thotë për ne fillimi i «ngjarjes së dytë për nga rëndësia të treguar ndonjëherë»? Fillimi i ngjarjes do të thotë se ngjarjet që janë në Testamentin e Ri, na janë dhënë përmes njerëzve të frymëzuar. Mund të besojmë në vërtetësinë dhe sigurinë e mesazhit të Testamentit të Ri. Zoti fuqizoi apostujt e Tij me anë të pagëzimit me Frymën e Shenjtë dhe apostujt, në anën tjetër, duke vendosur duart e tyre, dhanë dhuratat e mrekullisë (fuqinë për të kryer mrekulli) së Frymës së Shenjtë kristianëve të tjerë. Kështu, të gjithë shkrimtarët e Testamentit të Ri ishin njerëz të frymëzuar e të udhëhequr nga Fryma e Shenjtë. Ne mund të jemi të sigurtë në besimin tonë se Testamenti i Ri është vullneti i Perëndisë që i është bërë i njohur njeriut.

KAPITULLI I DYTË **«PREDIKIMI I ZJARRTË»**

Kapitulli i dytë i librit «*Themelimi i kishës është ngjarja më e rëndësishme në historinë njerëzore, pas jetës së Krishtit në tokë*» titullohet: «Predikimi i Zjarrtë». Dita në të cilën kisha u themelua, ishte një ditë predikimi. Në fillim, të gjithë apostujt folën para grupeve me njerëz nga vende të ndryshme në gjuhët apo dialektet e tyre, duke deklaruar «veprat e mëdha të Perëndisë» (Veprat 2:11). Më pas Pjetri u ngrit me të njëmbëdhjetë dhe predikoi në detaje, duke folur ndoshta në greqisht, «gjuha ndërkombëtare» e kohës, dhe duke deklaruar se Jezusi ishte edhe Zot edhe Krisht (Veprat 2:14).

Njerëzit që u mblodhën së bashku nga tingulli si ai i erës së fuqishme, ishin hebrenj. Ata ishin dëgjuesit idealë për të dëgjuar të parët ungjillin të predikohej. Ata kishin

potencial intelektual. Ata ishin besimtarë të Perëndisë dhe i dinin mirë Shkrimet e Testamentit të Vjetër. Ata ishin të përgatitur për të pranuar mesazhin e ungjillit. Gjithashtu, ata kishin mundësinë ta shpërndanin Krishtin në shumë kombe të tjera. Ata kishin ardhur nga gjithë pjesët e Perandorisë Romake. Ekzistonte mundësia për një shpërndarje të menjëhershme të kristianizmit nga vetë këta njerëz që do të merrnin ungjillin dhe më vonë do ta predikonin atë në vendet e tyre.

Lluka, i frymëzuar prej Frymës, na jep një përmbledhje të predikimit të Pjetrit (Veprat 2:14–36). Kjo përmbledhje e rëndësishme mund përmblihet në dy apo tre mënyra të ndryshme, por le ta analizojmë sipas elementëve të dukshëm të një fjalimi të zakonshëm, duke parë hyrjen, zhvillimin dhe përfundimin e tij.

Pjetri e nisi predikimin duke filluar atje ku dëgjuesit e tij ishin me mendjet e tyre. Disa njerëz, duke u tallur, thanë: «Ata janë plot me verë të ëmbël» (Veprat 2:13). Predikuesit e ungjillit duhet të kenë një reputacion të mirë, me qëllim që mesazhi i tyre të jetë sa më i besueshëm nga dëgjuesit. Çdo predikues që ka karakter jo të pastër dhe reputacion jo të mirë, konsiderohet i dështuar, përpara se të hapë gojën dhe të flasë Fjalën e Perëndisë. Asnjë njeri nuk i respekton apo dëgjon predikues të tillë, pavarësisht se mund të jenë predikues të fuqishëm të ungjillit.

Nuk është surprizë, atëhere, që Pjetri e filloi predikimin me një përgjigje ndaj akuzave të bëra kundër apostujve. Ai iu përgjigj keqkuptimit të fakteve me dy të vërteta. Së pari, ai hodhi poshtë atë që nuk ishte e vërtetë. Ai i bëri thirrje logjikës së tyre. Ai tha: «Këta nuk janë të dehur, siç po mendoni ju, sepse është vetëm ora e tretë e ditës» (Veprat 2:15). Pjetri po thoshte: «Shpjegimi nuk mund të jetë të dehurit, sepse asnjë hebre normal nuk do të dehej kaq herët, në mëngjesin e ditës më të rëndësishme të Rrëshajëve. Logjika do t'ju tregojë se ne nuk jemi të dehur.» Së dyti,

Pjetri u shpjegoi se çfarë po ndodhte në të vërtetë. Ai iu referua Shkrimit kur tha: «Por kjo është ajo që ishte thënë nëpërmjet profetit Joel» (Veprat 2:16). Më tej ai citoi nga Joeli 2:28–32 (Veprat 2:17–21). Kështu nuk ka asnjë dyshim se ardhja e Frymës në Ditën e Rrëshajëvë është, së paku pjesërisht, plotësimi i profecisë së Joelit për fillimin e periudhës së quajtur «ditët e fundit». Ne kemi fjalën e Pjetrit për të. Fjalët e tij: «Por kjo është ajo që ishte dhënë nëpërmjet profetit Joel», duhen konsideruar si përgjigje e plotë dhe përfundimtare ndaj kësaj pyetjeje.

Ardhja e Frymës mbi apostujt filloi në periudhën e quajtur «ditët e fundit». Periudha e rëndësishme e fillimit të kishës filloi kur apostujt u fuqizuan nga pagëzimi me Frymën e Shenjtë. Më vonë, te Veprat, apostujt vunë duart e tyre mbi kristianë të tjerë dhe bij e bija profetizuan, të rinjtë panë gjëra të mrekullueshme, të vjetërit ëndërruan ëndrra dhe burra dhe gra dhe skllevër profetizuan (Veprat 6:6, 8:4–8, 14–24, 21:8–9). Ardhja e Frymës mbi apostujt ishte shenja e parë që dëshmoi për fillimin e kristianizmit. Perëndia do t'i përdorte dhuratat e mrekullueshme të Frymës, të dhëna me vendosjen e duarve të apostujve, për udhëheqjen e kishës së re, deri sa të kompletohej forma e shkruar e Testamentit të Ri. Me përfundimin e formës së shkruar të Testamentit të Ri, me vdekjen e apostujve dhe me vdekjen e atyre të cilëve apostujt u kishin vendosur duart, fillimi i mrekullueshëm i kishës mbaroi. Prej këtij momenti duke vazhduar deri në ditët tona, Fryma do ta udhëhiqte kishën me anë të Fjalës së shkruar.

Pjetri, në fillim të predikimit të tij, i shpjegoi turmës çfarë kishte ndodhur. Ai i bëri thirrje logjikës së tyre dhe iu referua Shkrimit. Ai i kanalizoi mendimet e dëgjuesve të tij, me qëllim që ata të ishin gati të mendonin rreth fakteve që provonin se Jezusi ishte Mesia.

Gjatë zhvillimit të predikimit të tij, Pjetri paraqiti fakte të ndryshme që provonin se Jezusi është Mesia, me qëllim

që njerëzit të besonin se Jezusi është Krishti. Në qoftë se ju kërkohet të qëndroni përpara një bashkësie me mijra veta dhe të radhitni provat që do t'i bindnin dëgjuesit tuaj se Jezusi është Krishti, çfarë do te thoshit? Le të shikojmë çfarë prova dha Pjetri dhe le ta krahasojmë atë me listën tonë.

Në qoftë se përsëritja eliminohet, Pjetri rreshtoi dhe shpjegoi pesë fakte kryesore. Së pari, ai përmendi *faktin e mrekullive të Krishtit*. Ai tha: «...Jezusi Nazareas, njeriu i dëftuar nga Perëndia ndër ju me vepra të fuqishme, me mrekulli dhe shenja që Perëndia bëri ndër ju me anë të Tij, siç edhe vetë e dini» (Veprat 2:22). Ajo ishte dëshmia e mrekullisë që e kishte bindur Nikodemin se Krishti kishte ardhur nga Perëndia. Gjatë bashkëbisedimit natën me Krishtin, Nikodemi tha: «Mësues, ne e dimë se t'i je një mësues i ardhur nga Perëndia, sepse askush nuk mund të bëjë shenjat që bën Ti, në qoftë se Perëndia nuk është me të» (Gjoni 3:2). Në qoftë se një burim informacioni tërësisht i besueshëm, që është i vërtetë në çdo fjalë të tij, deklaroi se Jezusi me të vërtetë bëri mrekulli, ne do të detyroheshim nga kjo dëshmi t'i përgjigjeshim mrekullisë së Krishtit si Nikodemi. Ne do të ishim të detyruar të besonim se Ai erdhi nga Perëndia. Fjala e Perëndisë, Bibla, burimi më i besueshëm i informacionit në tokë, dëshmon se Krishti me të vërtetë bëri mrekulli. Kjo evidencë na udhëheq vetëm në një përfundim. Jezusi ishte «i aprovuar» nga Perëndia dhe kjo u konfirmua nga mrekullitë që bëri si Biri i Perëndisë. Pjetri u kujtoi dëgjuesve të tij për mrekullitë e Krishtit dhe u bëri thirrje dëgjuesve të arrinin në një përfundim logjik, të nisur nga kjo evidencë.

Së dyti, Pjetri u kujtoi dëgjuesve të tij *faktin e Ringjalljes*. Ai tha:

Ai, pra, sipas këshillit të caktuar dhe të paranjohur të Perëndisë, ju dorëzua juve dhe ju e zutë dhe, me duart e të padrejtëve, e

gozhduat në kryq dhe e vratë. Por Perëndia e ka ringjallur, pasi e zgjidhi nga ankthet e vdekjes, sepse nuk ishte e mundur që vdekja ta mbante Atë (Veprat 2:23–24).

Ringjallja ishte një pjesë e rëndësishme e të gjithë predikimit të apostujve. Ishte një e vërtetë për të cilën hebrenjtë nuk kundërshtonin. Ringjallja e Krishtit i ktheu guximtarët në frikacakë dhe frikacakët në guximtarë. Hebrenjtë, që, të vendosur kishin bërë titur përpara Pilatit: «Të kryqëzohet!», (Mateu 27:22) ishin tërhequr mbrapa me frikë përpara të vërtetës së varrit bosh. Pjetri, i cili i frikësuar kishte thënë gjatë gjyqit të Krishtit: «Unë nuk e njoh atë njeri» (Mateu 26:72), tani me vendosmëri po predikonte ringjalljen e Tij përpara një turme të madhe, jo shumë larg varrit të boshatisur.

Ringjallja jep provën përfundimtare se Jezu Krishti është Biri i Perëndisë. E vetmja mënyrë që dikush mund të mohojë hyjninë e Krishtit është të mohojë Ringjalljen e Tij nga vdekja. Ringjallja e vendos kristianizmin në një kategori më vete. Kristianizmi është feja e vetme midis feve të ndryshme të botës, themeluesi i së cilës u ngrit nga vdekja. Ringjallja konfirmon pretendimet e Tij, vërteton premtimet e Tij dhe e bën fenë e Tij realitet.

Së treti, Pjetri argumentoi duke përmendur *provën e profecisë për Krishtin*. Ai citoi Psalmet 16:8–11, një profeci që paralajmëroi ringjalljen e Krishtit:

E pata vazhdimisht Zotin para meje, sepse Ai është në të djathtën time, që unë të mos hiqem. Për këtë u gëzua zemra ime dhe ngazëlloi gjuha ime dhe mishi im do të qëndrojë në shpresë, sepse ti nuk do ta lësh shpirtin tim në Hades¹ dhe nuk do të lejosh që i Shenjti yt të shohë kalbjen. Ti më ke bërë të njoh udhët e jetës, Ti do të më mbushësh me gëzim në praninë tënde (Veprat 2:25b–28).

Në këtë profeci, Davidi foli në vetën e parë. Në pamje të parë, mund të duket se ai po fliste për veten. Pjetri tregoi se

Davidi nuk po fliste për veten e tij duke dhënë dy fakte. Së pari, ai iu referua vdekjes së Davidit. Ai tha se Davidi, ai që bëri profecinë, vdiq dhe ishte varrosur dhe ishte akoma në varr. Si evidencë, ai përdori varrin e Davidit, që ishte vendosur në Jeruzalem për t'u parë nga të gjithë (Veprat 2:29). Së dyti, ai u kujtoi atyre premtimin që Perëndia i bëri Davidit (Veprat 2:30). Perëndia i kishte premtuar Davidit se një nga pasardhësit e tij do të vinte dhe do të ulej në fronin e tij (2 Samuelit 7:12). Ky premtim, tha Pjetri, është plotësuar në Krishtin, sepse Perëndia e ka ngritur Atë nga vdekja (Veprat 2:31) dhe e ka vendosur në anën e Tij të djathtë në fronin shpirtëror. Jezusi erdhi në botë nga fisi i Davidit dhe tani është i ulur në fronin shpirtëror në anën e djathtë të Perëndisë në qiell, duke mbretëruar si Mbret mbi mbretërinë e Tij tokësore, kishën.

Pjetri përmendi të njëjtin argument nga një profeci te Psalmeve 110:1, në fund të predikimit të tij (Veprat 2:34–35). Referenca e tij te profecia (Psalmeve 16:8–11, 110:1) vërtetoi se i dërguari nga Perëndia do të ringjallej nga vdekja dhe do të vendosej në anën e djathtë të Perëndisë. Jezusi, me ringjalljen dhe ngritjen e Tij në qiell, me të vërtetë i ka plotësuar të dyja këto profeci të Testamentit të Vjetër.

Së katërti, Pjetri përmendi *provën e dëshmitarëve*. Ai tha: «Këtë Jezus, Perëndia e ka ringjallur; dhe për këtë të gjithë ne jemi dëshmitarë» (Veprat 2:32). Hebrenjtë duhej ta dinin se profecia, të cilës iu referua Pjetri, predikonte ringjalljen. Pjetri po kërkonte të konfirmonte se Krishti ishte ngritur nga vdekja dhe e kishte plotësuar atë pjesë të profecisë. Ai i detyroi dëgjuesit e tij të ballafaqoheshin me dëshminë e dëshmitarëve të ringjalljes së Jezusit. Evidenca e një dëshmitari vlerësohet shumë. Çdo gjykatë e vërtetë e pranon dëshminë e një dëshmitari përderisa dëshmia nuk ka kontradikta. Perëndia jo vetëm që afirmoi në Fjalën e Tij ringjalljen e Birit të Tij, por vendosi në Fjalën e Tij

dëshminë e dëshmitarëve të cilët, pas ringjalljes së Jezusit nga vdekja, e panë, e prekën, hëngrën me të dhe studjuan me të. Kush mund ta refuzojë një dëshmi të tillë?

Së pesti, Pjetri përmendi *provën e zbritjes së Frymës së Shenjtë*. Ai tha: «Ai, pra, duke qenë i ngritur në të djathtë të Perëndisë dhe duke marrë nga Ati premtimin e Frymës së Shenjtë, ka përhapur atë që ju tani shihni dhe dëgjoni» (Veprat 2:33). Krishti, përpara ngritjes së Tij në qiell, premtoi të dërgonte atë që Ati u kishte premtuar apostujve (Lluka 24:46–49). Turma e kishte parë dhe dëgjuar rezultatin e dërgimit të Frymës. Kështu ata kishin konfirmimin hyjnor se Jezusi kishte vajtur në anën e djathtë të Atit, kishte marrë nga Ati premtimin e Frymës dhe e kishte dërguar Frymën mbi apostujt.

Këto pesë fakte, këto pesë prova, krijojnë një përfundim të pamohueshëm. Pjetri përqëndroi vëmendjen e dëgjuesve në këtë përfundim me fjalën «pra ose si rrjedhim». Dikush ka thënë: «Sa herë që shikoni fjalët “pra” ose “si rrjedhim” në Testamentin e Ri, ju duhet të ndaloni dhe të shikoni se çfarë *vijon më pas*, sepse gjithmonë kjo fjalë *përdoret* për një arsye.» Pjetri tha: «Ta dijë, pra, me siguri, gjithë shtëpia e Izraelit se atë Jezus që ju e keni kryqëzuar, Perëndia e ka bërë Zot e Krisht» (Veprat 2:36). Mrekullitë e Tij, ringjallja e Tij nga vdekja, plotësimi i profecive prej Tij, dëshmia e dëshmitarëve dhe zbritja e Frymës, provojnë se Jezusi është i premtuari i Perëndisë, Krishti, dhe se Ai është Zoti.

Çfarë domethënie ka për ne ky kapitull? A nuk na bind se Krishti është qendra e kristianizmit? Kur vërtetohet se Jezusi është Krishti, në të njëjtën kohë vërtetohet besueshmëria e kristianizmit. Në qoftë se Pjetri nuk do të kishte vërtetuar se Krishti është Biri i Perëndisë, që vdiq për mëkatet e çdo njeriu dhe që u ngrit nga vdekja, atëhere kristianizmi do të ishte shuar që në ditën e tij të lindjes!

KAPITULLI I TRETË **«TË QARËT ME NGASHËRIM»**

Kapitulli i tretë titullohet: «Të qarët me ngashërim». Shumë nga dëgjuesit e Pjetrit ishin të prekur prej predikimit të tij. Të prekur në ndërgjegje, ata iu drejtuan Pjetrit dhe apostujve të tjerë.

Lluka shkroi: «Kur ata i dëgjuan këto gjëra, u pikëlluan në zemër dhe pyetën Pjetrin dhe apostujt: “Vëllezër, ç’ duhet të bëjmë?”» (Veprat 2:37). Fjala «pikëllim» këtu nënkupton diçka si thyerjen e zemrës apo pasojat që lë një shigjetë e ngulur në zemër. E njëjta frazë është përdorur me një kuptim tjetër te Veprat 7:54: «Kur i dëgjuan këto fjalë, ata thereshin në zemrat e tyre dhe kërcëllonin dhëmbët kundër tij.» Në këtë situatë hebrenjtë reagues ndaj predikimit të Stefanit me zemërim. Zemrat e tyre ishin të mbushura plot me zemërim dhe urrejtje. Sidoqoftë, hebrenjtë që iu përgjigjën predikimit të Pjetrit, ishin bindur. Tani, ata ishin të shqetësuar nga faji.

Ndoshta njerëzit që folën, e ndërprejnë predikimin e Pjetrit. Ndërprerjet nuk janë gjithmonë të dëshirueshme, por kjo ishte një ndërprerje me të vërtetë e bekuar. Unë kam dëgjuar se, kur një predikues i mirënjohur i ungjillit në SHBA po predikonte shumë vite më parë, një njeri e ndërpreu predikimin i tij duke e pyetur: «A mund të pagëzohem tani?» Predikuesi ndaloi së predikuari, e pa njeriun drejt e në sy dhe i tha: «Predikimi im mund të presë. Në qoftë se do të pagëzohesh, do të ndalojmë predikimin dhe do të të pagëzojmë në Krisht. Pastaj do të kthehemi dhe unë do ta çoj predikimin deri në fund.» Një ndërhyrje e këtij lloji nuk do të jetë e padëshirueshme, por do të jetë një frymëzim.

Pyetja e tyre nuk ishte e mbushur me gëzim. Ata pyetën të shqetësuar: «Çfarë duhet të bëjmë?» Pyetja e tyre ngjante më shumë me pyetjet: «Ç’ mund të bëjmë? Ka ndonjë zgjidhje? E kemi punën pisk. Kemi ndonjë shpresë?» Pyetja ishte bërë me gjithë seriozitetin e mundur.

Shikoni me vëmendje pyetjen e tyre: «Vëllezër, çfarë duhet të bëjmë?» Ata po u drejtoheshin bashkatdhetarëve hebrenj, kështu ata përdorën fjalën «vëllezër». Kjo fjalë nuk ka kuptim fetar, por ka kuptim kombëtar. Pyetja e tyre është një pohim i pyetjes më të madhe në botë: «Çfarë duhet të bëjmë për t' u shpëtuar?» Ata kishin arritur të kuptonin se ishin mëkatarë përpara Perëndisë. Ata kishin marrë pjesë në kryqëzimin e Mesisë, Shpëtimtarit që Perëndia e kishte dërguar në botë. Predikimi i Pjetrit bëri që dëgjuesit e tij të shikonin mëkatet e tyre (Veprat 2:23).

Në jetën tuaj keni bërë shumë pyetje të rëndësishme dhe u jeni përgjigjur shumë prej tyre. Por a i jeni përgjigjur sipas Testamentit të Ri pyetjes: «Çfarë duhet të bëj për të shpëtuar?» Njerëzit që e dëgjuan predikimin e Pjetrit në Ditën e Rrëshajëve, që i panë mrekullitë që ndodhën gjatë asaj dite, por që nuk u pagëzuan, u larguan pa u ballafaquar me fajin e tyre dhe pa bërë pyetjen e rëndësishme. Mëkati në jetën e një njeriu është një tragjedi e vërtetë, një tragjedi kaq e madhe sa Krishti duhej të vinte në këtë botë dhe të vdiste mbi një kryq për të paguar për të. Por një tragjedi tjetër është akoma më e madhe. Kur dikush refuzon ta ballafaqojë mëkatin e tij me Perëndinë dhe të kërkojë ndihmën e Tij për këtë mëkat, tragjedia e tij është më e madhja që mund të ekzistojë.

KAPITULLI I KATËRT **«PËRGJIGJJA E FRYMËZUAR»**

Kapitulli i katërt titullohet: «*Përgjigjja e frymëzuar*». Pjetri, i udhëhequr nga Fryma e Shenjtë, i dha një përgjigje të thjeshtë pyetjes së turmës së bindur: «Pendohuni dhe secili nga ju le të pagëzohet në emër të Jezu Krishtit për faljen e mëkateve dhe ju do të merrni dhuratën e Frymës së Shenjtë» (Veprat 2:38).

Pak para ngritjes së Tij në qiell, Zoti ynë dha atë që shpesh quhet Porosia e Madhe. Tre versione të plota të

kësaj porosie janë dhënë në Testamentin e Ri: Mateu 28:18–20, Marku 16:15–16 dhe Lluka 24:46–47. Çdo version ka një theks të ndryshëm. Marku 16:15–16 e vë theksin në kushtin e besimit. Lluka 24:46–47 e vë theksin te pendimi dhe falja e mëkateve. Mateu 28:18–20 thekson pagëzimin. Këto tre versione tregojnë se shpëtimi ose falja e mëkateve përmes hirit të Perëndisë bëhet i mundur kur plotësohen tre kushte, kushti i besimit, i pendimit dhe i pagëzimit. Përdorimi i fjalëve në këto tre versione të Porosisë (Urdhëresës) së Madhe nuk lë ndonjë dyshim për të kuptuar idenë e saj.

Të tre kushtet e shprehura në Porosinë e Madhe janë përmendur në përgjigjen që Pjetri i ktheu pyetjes së turmës. Besimi në Krisht u ndez në zemrat e tyre si rezultat i predikimit të Pjetrit dhe ky besim bëri që ata të pyesnin se çfarë duhej të bënin më shumë për t’u shpëtuar. Përgjigja që Pjetri i dha pyetjes së hebrenjve, theksoi në mënyrë të veçantë pendimin dhe pagëzimin, dy kushte që janë përmendur te Porosia e Madhe. Ai tha: «Pendohuni dhe secili nga ju le të pagëzohet në emër të Jezu Krishtit për faljen e mëkateve...» (Veprat 2:38). Vëreni vendin ku Pjetri e vendosi larjen apo faljen e mëkateve në përgjigjen e tij. Ai nuk premtoi shpëtimin apo faljen e mëkateve përpara pagëzimit, por pas tij. Pjetri ishte i udhëhequr nga Fryma e Shenjtë dhe përgjigja që ai dha ishte nga Fryma e Shenjtë dhe jo nga ai vetë.

Përgjigja që iu dha atyre që pyetën, ishte shumë e qartë dhe nuk la vend për keqkuptim. Me qëllimin që të ndryshojnë kuptimin dhe qëllimin e kësaj përgjigjeje, disa udhëheqës fetarë pretendojnë se fjala «për» në Veprat 2:38, në origjinalin greqisht nuk do të thotë «me qëllim që», por do të thotë «për shkak të». Përkthimi i saktë i fjalës greke «*eis*» është «për» ose «me qëllim që». Kjo duket edhe duke krahasuar përkthimet e shumta të Biblës. Po të shikohen të gjitha këto përkthime, ato e përkthejnë fjalën greke *eis*

«për», «me qëllim që» apo me fraza të ngjashme. Asnjë përkthim nuk rezulton të jetë «për shkak të». Përgjigja e Pjetrit qartësisht e vendos faljen e mëkateve pas pagëzimit. Pranoje përgjigjen e Perëndisë për pyetjen më të rëndësishme ashtu siç është dhe mos lejo ndonjë njeri tjetër të ta shpjegojë ndryshe.

Dikush ka thënë se çdo varg në Testamentin e Ri ka një varg binjak. Kjo nuk është gjithmonë e vërtetë, por ka diçka të vërtetë në të. Disa vargje të Testamentit të Ri kanë nga një varg binjak dhe, kur lexojmë këto vargje binjakë, shikojmë të njëjtën të vërtetë të thënë në një mënyrë tjetër. Cili është vargu binjak i Veprave 2:38? Ai varg është Veprat 22:16. Sauli kishte ardhur në Damask për të kërkuar përgjigjen e pyetjes së tij: «O Zot, ç' duhet të bëj?» (Veprat 22:10). Ai ishte një besimtar, sepse ai kishte parë Zotin, i kishte folur Atij dhe ishte bindur prej Tij. Pendimi i tij u tregua nga pyetja që i drejtoi Zotit. Ai madje e kishte njohur Zotin dhe kjo është e qartë nga pyetja e tij, por atij iu tha që të shkonte në Damask dhe atje do t'i tregojë se çfarë duhej të bënte. Ai priti në Damask duke u lutur dhe i penduar për tre ditë për të marrë përgjigjen e pyetjes së tij. Anania u dërgua te ai me përgjigjen. Çfarë i tha Anania Saulit? Mund të themi se përgjigja që Anania i dha Saulit është e njëjtë me atë të Veprat 2:38. Ai tha: «Dhe tani ç'pret? Çohu dhe jji i pagëzuar dhe i larë nga mëkatet e tua, duke thirrur emrin e Zotit.» Në qoftë se ekziston ndonjë dyshim se pagëzimi nuk është për faljen e mëkateve, sigurisht Veprat 22:16 e heq përgjithmonë këtë dyshim.

Një i ri që frekuentonte një kolegji fetar, njëherë më tregoi se profesori i tij i Biblës nuk besonte se pagëzimi ishte për faljen e mëkateve dhe po ua mësonte edhe studentëve të tij këtë doktrinë. Unë i thashë: «Po t'i çfarë bëre?» Ai m'u përgjigj: «E diskutova këtë me nënën time dhe ajo më sugjeroi ta pyesja profesorin për domethënien e Veprave 2:38. Një ditë pas mësimit, unë i kërkoja me

respekt profesorit të më shpjegonte Veprat 2:38. Ai tha se Veprat 2:38 në të vërtetë thotë që pagëzimi është “për shkak të” faljes së mëkateve dhe jo “për” faljen e mëkateve. Unë shkova në shtëpi dhe i tregova nënës për shpjegimin e profesorit. Ajo më sugjeroi të shkoja përsëri tek ai dhe ta pyesja për domethënien e Veprave 22:16. Kështu bëra. A e dini se çfarë tha profesori? Ai u përpoq ta anashkalonte dhe të shkonte te vargu tjetër. Unë mendova: “Së paku, profesori ishte i sinqertë në lidhje me të”.» Veprat 22:16 nuk mund të anashkalohej. Mund ta pranojmë apo ta mohojmë atë varg, por nuk mund ta anashkalojmë.

Pjetri tregoi se përgjigjja që ai i dha kësaj pyetjeje ishte përgjigjja e Perëndisë për Periudhën kristiane, periudhën e fundit në historinë e njëjzimit. Ai tha: «Sepse premtimi është për ju dhe për bijtë tuaj dhe për gjithë ata që janë larg, për ata që Zoti, Perëndia ynë, do t’i thërrasë» (Veprat 2:39). «Ju dhe bijtë tuaj» është një shprehje që u referohet hebrenjve që do t’i përgjigjen ungjillit dhe «për të gjithë ata që janë larg» është një shprehje që duhet t’i referohet ose përfshin johebrenjtë që do të dëgjojnë, pranojnë dhe do t’i binden ungjillit. «Për ata që Zoti, Perëndia ynë, do t’i thërrasë» është një frazë që përfshin gjithë hebrenjtë dhe johebrenjtë që do të pranojnë ungjillin në të ardhmen dhe do të vijnë te Krishti. Në qoftë se johebrenjtë nuk janë të përfshirë në frazën «për të gjithë ata që janë larg» ata janë me siguri të përfshirë në frazën e Pjetrit «dhe për ata». Pjetri bëri të njohur planin e Perëndisë jo vetëm për Ditën e Rrëshajëve, por për gjithë ditët e ardhme të Periudhës Kristiane. Ai dha përgjigjen e Perëndisë ndaj pyetjes: «Çfarë duhet të bëj për t’u shpëtuar?»

KAPITULLI I PESTE

«PËRGJIGJJA E MREKULLUESHME»

Kapitulli i pestë në librin «*Themelimi i kishës është ngjarja më e rëndësishme në historinë njerëzore, pas jetës*

së *Krishtit*» titullohet: «Përgjigja e mrekullueshme». Lluka tregoi se, ditën e parë që u predikua, ungjilli pati një efekt të jashtëzakonshëm ndër dëgjuesit. Lluka shkroi: «Dhe ata që e pranuan fjalën e tij me gëzim, u pagëzuan; atë ditë u shtuan rreth tre mijë veta» (Veprat 2:41).

Nuk na është treguar se sa gjatë predikuan Pjetri dhe apostujt e tjerë atë mëngjes. Predikimi i Pjetrit duhet të ketë qenë më i gjatë se sa një predikim i zakonshëm sot. Lluka shkroi: «Dhe me shumë fjalë të tjera u përbitohej dhe i nxiste, duke thënë: “Shpëtoni veten nga ky brez i çoroditur”» (Veprat 2:40). Pjetri jo vetëm që i bindi ata me prova dhe argumente, por ai, gjithashtu, i siguroi ata duke përdorur edhe dëshmi.

Ata që po dëgjonin, e pranuan mesazhin e Pjetrit dhe vepruan menjëherë. Lluka tregon: «Dhe ata që e pranuan fjalën e tij me gëzim, u pagëzuan; atë ditë u shtuan rreth tre mijë veta» (Veprat 2:41). Këta njerëz nuk ishin vetëm dëgjues të fjalës, por ata ishin gjithashtu bërës të veprave (Jakobi 1:25). Ata, jo vetëm që dëgjuan fjalën, por, për më tepër, vendosën të jetonin sipas saj. Një grua që po frekuentonte një shërbesë fetare, u sëmur papritur dhe doli jashtë ndërtesës ku ishte mbledhur kisha, me shpresën se ajri i freskët do ta ndihmonte të ndihej më mirë. Ajo mori ajër të pastër dhe, në të vërtetë, filloi të ndihej më mirë. Shërbesa nuk kishte mbaruar, kështu ajo u kthye në vendin e saj për të dëgjuar pjesën e mbetur të predikimit. U ul diku nga fundi dhe i pëshpëriti personit që kishte në krah: «A ka përfunduar predikimi?» Burri iu përgjigj duke i pëshpëritur: «Është predikuar, por tani duhet të zbatohet!» Nuk është tragjike që njerëzit të dëgjojnë Fjalën e Perëndisë të predikohet, por është tragjike kur ata vetëm sa e dëgjojnë këtë Fjalë, pa reflektuar dhe vepruar ndaj sfidave që ajo sjell para dëgjuesve. Disa vetë nga turma e madhe që dëgjoji predikimin e Pjetrit, jo vetëm u bindën nga mesazhi i tij, por, duke i hapur zemrat dhe jetët e tyre ndaj thirrjes së

këtij mesazhi, erdhën te Krishti.

Tre mijë vetë e morën Fjalën me gëzim dhe u pagëzuan. Nëse dikush vendos të pagëzohet, më parë ai duhet të marrë i gëzuar Fjalën e shpëtimit. Një nga arsyet kryesore që shumë njerëz nuk vijnë te Krishti, është se nuk e marrin Fjalën me gëzim në zemrat e tyre. Fjala gjithmonë do të japë rezultat, në qoftë se merret me gëzim.

Mund ta imagjinoni si do të ishte sikur të shikonit tre mijë vetë t'i binden Krishtit njëherësh? Në fund të një takimi treditor, ku kisha privilegjin të predikoja Krishtin, tridhjetë vetë kërkuan të pagëzoheshin në Krisht. U mbushëm me gëzim, por duhet ta shumëzojmë këtë numër me njëqind për të kuptuar se çfarë ndodhi gjatë Ditës së Rrëshajëve. J.W. McGarvey ka llogaritur se dymbëdhjetë burrave (apostujve) u duheshin pesë orë për të pagëzuar tre mijë veta, në qoftë se çdo pagëzim zgjat një minutë. Nuk e dimë se si apostujt pagëzuan tre mijë vetë. Ndoshta apostujt, pasi pagëzonin dikë, i kërkonin atij të pagëzonte një tjetër! Pavarësisht nga mënyra se si u pagëzuan tre mijë personat në Ditën e fundit të festës së Rrëshajëve, ajo ditë ka qenë ditë e mrekullueshme! Çdo predikues ungjilli do të donte që dëgjuesit t'i përgjigjeshin në të njëjtën mënyrë predikimit të ungjillit nga ana e tij.

KAPITULLI I GJASHTË **«TRUPI I PREMTUAR»**

Kapitulli i gjashtë në këtë libër është titulluar: «Trupi i premtuar». Të tre mijë vetët që u pagëzuan në Krisht, janë quajtur nga Lluka me emrin kisha.

Profetët e kishin parathënë se një mbretëri e veçantë e Perëndisë po vinte (Danieli 2:44). Gjon Pagëzori, ndërsa përgatiste rrugën për ardhjen e Mesisë, deklaroi se mbretëria e qiellit është afër (Mateu 3:1–2). Gjatë misionit të Tij, vetë Krishti, Mesia i dërguar nga Perëndia, foli për pendim, sepse mbretëria e qiellit është afër (Mateu 4:17). Pas

ringjalljes së Tij nga vdekja, gjatë dyzet ditëve përpara se të ngrihej në qiell, Krishti foli me apostujt dhe dishepujt për mbretërinë që do të vinte (Veprat 1:3). Në fjalët e fundit për apostujt e Tij, Krishti u tha të prisnin atë që Ati u kishte premtuar (Veprat 1:4). Dhjetë ditë pas ngritjes së Tij në qiell, një mëngjes të diele, koha e shumëpritur erdhi. Me ardhjen e Frymës së Shenjtë (Veprat 2:1–4), me predikimin e parë të ungjillit pas ringjalljes së Krishtit (Veprat 2:14–36) dhe me përgjigjen e tre mijë vetëve ndaj ungjillit, kisha lindi. Ata që u lanë në gjakun e Krishtit, kur iu bindën ungjillit, u bënë kisha e Krishtit. Që nga ajo ditë e deri më sot, sa herë që dikush dëgjon ungjillin dhe i bindet atij me gëzim duke u pagëzuar në Krisht përmes besimit, pendimit dhe rrëfimit të Jezusit si Biri i Perëndisë, u shtohet radhëve të atyre (Veprave 2:47), atyre të parëve, atyre tre mijë vetëve që erdhën te Krishti, në Ditën Rrëshajëve pas ringjalljes së Tij.

Nga Dita e Rrëshajëve dhe më tej te Veprat, kisha është përmendur si një realitet dhe jo më si një premtim apo profeci rreth të ardhmes. Lluka shkroi në përfundim të Veprave 2: «Dhe Zoti i shtonte kishës çdo ditë ata që ishin shpëtuar» (Veprat 2:47). Në fund të predikimit të dytë të Pjetrit gjendur te Veprat, Lluka shkroi: «Por shumë nga ata që ua kishin dëgjuar fjalën besuan, dhe numri i burrave u bë rreth pesë mijë» (Veprat 4:4). Pas vdekjes së Ananisë dhe Safirës, Lluka shkroi: «Kështu një frikë e madhe e zuri gjithë kishën dhe gjithë ata që i dëgjonin këto gjëra» (Veprat 5:11). Kur persekutimi u shtua pas vrasjes me gurë të Stefanit, Lluka shkroi: «Në atë kohë u bë një përndjekje e madhe kundër kishës që ishte në Jeruzalem; dhe të gjithë u shpërndanë nëpër krahinat e Judesë dhe të Samarisë, me përjashtim të apostujve» (Veprat 8:1). Pra, sipas Llukës, Kisha, mbretëria unike e Perëndisë, kishte ardhur.

Kam dëgjuar se një ditë dikush erdhi te Marshall Keeble, predikues i shquar zezak i ungjillit dhe, duke e vënë gishtin

tregues në gjoksin e tij, i tha: «Vëlla Keeble, unë dua ta ndiej zemrën tënde. Unë dua t'i dëgjoj të rrahurat tani.» Vëllai Keeble kishte aftësinë e mrekullueshme për të dhënë përgjigje të mençura që mbaheshin mend për një kohë të gjatë. Duke treguar Biblën e tij, ai iu përgjigj këtij njeriu: «Do të më pëlqente ta lexoja. Do të më pëlqente ta lexoja tani.» Ndjenjat, natyrisht, janë të rëndësishme, por nuk duhet t'i lëmë të na udhëheqin. Vetëm Bibla, Fjala e Perëndisë, duhet të na udhëheqë. Kur ndjenjat tona janë të bazuara në pranimin dhe bindjen e sinqertë ndaj Fjalës së Tij, do të kemi gëzimin e vërtetë, për të cilin flitet në Testamentin e Ri.

Duhet të jemi shumë mirënjohës që Perëndia na ka dhënë udhëzime të sigurta dhe të qarta për shpëtimin tonë, Fjalën e Tij të së vërtetës! Në këtë botë konfuzioni fetar, ne mund t'i kthehemi Fjalës dhe të lexojmë për kishën që Perëndia ka ndërtuar dhe të mësojmë se si dikush mund të hyjë në të dhe të jetojë si pjesë e saj.

KONKLUZIONI

E mbyllim librin «*Themelimi i kishës është ngjarja më e rëndësishme në historinë njerëzore, pas jetës së Krishtit*» dhe fillojmë të mendojmë rreth atyre që kemi lexuar. Fillojmë të kuptojmë se kemi parë diçka që është më e rëndësishme se çdo gjë tjetër që shfaqet nëpër gazeta apo në televizion. Ne në të vërtetë kemi qenë në gjendje të hapim perdet që mbulojnë të kaluarën dhe, përmes librit të frymëzuar të Veprave, të shikojmë ngjarjen që, për nga rëndësia dhe influenca, vjen e dyta pas jetës, vdekjes dhe ringjalljes së Jezusit, në historinë e botës. Kemi dëshmuar fillimin e vërtetë të kishës, mbretërisë unike dhe të shumëpritur të Perëndisë. Me fillimin e saj, kemi parë hyrjen në periudhën e fundit të historisë njerëzore, periudhën kristiane apo periudhën «e ditëve të fundit».

Një libër tjetër i rëndësishëm radhitet pas këtij që

lexuam. Do ta quajmë «Ngjarja e tretë për nga rëndësia e treguar ndonjëherë». Kjo do të jetë ngjarja e pagëzimit tuaj në Krisht, tregimi i kthimit tuaj në pjesë të kishës të cilën e ndërtoi Krishti. Ky tregim, natyrisht, do të jetë i ndryshëm për secilin nga ne. Për shumë nga ne tregimi mund të shkruhet me lehtësi, por për të tjerët tregimi nuk mund të shkruhet fare, sepse nuk ka ndodhur. Si është tregimi juaj? A ka ndodhur kjo ngjarje? A jeni bërë kristianë sipas Testamentit të Ri?

Në qoftë se nuk jeni kristianë sipas Testamentit të Ri, tashmë e dini se si të bëheni të tillë. Mund të bëheni kristianë, kur, të gëzuar, të merrni Fjalën e ungjillit dhe t’i bindeni asaj që thotë Fjala. Gjithashtu, mund të lindni në mbretërinë e Perëndisë, që është po ajo mbretëri e qiellit që kemi parë te Veprat 2. Shpresoj se leximi i ngjarjes së dytë për nga rëndësia do t’ju udhëheqë në marrjen e vendimit shumë të rëndësishëm për t’u bërë kristianë.

SHËNIME

¹Hades – fjala do të thotë vend i padukshëm. Është vendi i qëndrimit ose banesa e nëndheshme e të vdekurve deri në kohën e gjyqit.

PËRGJIGJUNI PYETJEVE

(përgjigjet në mësimin “Shtojca I”)

1. Në çfarë kuptimi mund të themi se themelimi i kishës është ngjarja më e rëndësishme e treguar ndonjëherë në historinë njerëzore pas jetës së Krishtit?
2. Çfarë evidence mund të jepni se vetëm apostujt u pagëzuan me Frymën e Shenjtë në Ditën e Rrëshajëve?
3. Diskutoni arsyet hyjnore për pagëzimin e apostujve me Frymën e Shenjtë.
4. Çfarë do të thotë për ne sot pagëzimi i apostujve me Frymën e Shenjtë?
5. Diskutoni për hyjninë e Krishtit siç e paraqiti Pjetri në predikimin e tij.
6. Sa jetësore është ringjallja e Krishtit në planin e Perëndisë për shpëtim? A mund të mendohet Krishti si Biri hyjnor i Perëndisë, në qoftë se nuk do të ishte ngritur nga vdekja?

7. A mund të mendoni për ndonjë tragjedi më të madhe se ajo e të mëkatuarit?
8. Shpjegoni se si tre versionet e Porosisë së Madhe (Mateu 28:18–20; Marku 16:15–16; Lluka 24:46–47) ndryshojnë në theksin që u vënë kushteve për shpëtimin.
9. Shpjegoni se si Veprat 22:16 mbështet Veprat 2:38.

FJALË NDIHMËSE

dhurata mrekullie – aftësi të veçanta të dhëna nga Perëndia, si, të folurit në gjuhë të ndryshme, shërimet dhe profecitë, të dhëna nga prekja me duart e apostujve dhe përmes pagëzimit me Frymën e Shenjtë. Këto dhurata iu dhanë kishës së hershme përpara se shkrimi i Testamentit të Ri të përfundonte. Këto dhurata nuk janë më të nevojshme apo të mundura. Apostulli i fundit vdiq afro 1900 vjet më parë dhe ka vetëm një pagëzim, në ujë, për faljen e mëkateve. (Shikoni Efesianëve 4:5; Mateu 28:18–20; shikoni gjithashtu tabelën në fund të mësimit “Kush është Fryma e Shenjtë”.)

frymëzim – proces i të marrit të mesazhit direkt nga Perëndia. Shkrimtarët e Biblës ishin të frymëzuar. Kjo do të thotë se ata, të udhëhequr nga Fryma e Shenjtë, shkruanin me përpikmëri çfarë Perëndia donte që ata të shkruanin (2 Timoteut 3:16–17).

kristian sipas Testamentit të Ri – ai që i është bindur ungjillit të Krishtit ashtu si; mësohet në Testamentin e Ri dhe jeton sipas mësimëve të tij. (Shikoni Marku 16:15–16; Veprat 2:36–38, 8:26–40, 22:16; Romakëve 6:1–6; 1 Pjetër 3:21.)

periudha e mrekullive – koha kur apostujt dhe të tjerët «të prekur» (me anë të duarve) nga apostujt mund të bënin mrekulli. Kjo i referohet fillimeve të hershme të kishës. Edhe pse Perëndia akoma u përgjigjet lutjeve tona, periudha e mrekullive përfundoi me vdekjen e apostullit të fundit (Efesianëve 4:11–13; 1 Korintasve 13:8–10) dhe me vdekjen e personit që i fundit e kishte marrë këtë fuqi nga «prekja» e apostujve.

Porosia e Madhe – (apo si quhet ndryshe edhe Urdhëresa e Madhe) urdhëri i Jezusit për dishepujt e Tij që të shkojnë dhe t’i predikojnë ungjillin çdo njeriu (Mateu 28:18–20; Marku 16:15–16).

Autor: *Eddi Cloer*

Marrë nga libri: “*Si të bëhesh një kristian besnik*”

© 2003 E VERTETA PER SOT

Të gjitha të drejtat të rezervuara